

Tuuli käypi vuoristossa, yksin on se aivan, käy solan kulisseyssä ali luolain, taivaan. Sormillaan se soittaa vuoriurkujaan, jolloin kajahtaa surusävel yli maan. Tytär on kuollut tuulen, sen pieni lapsen, jonka vuoksi kuulen nyt soiton urkujen. Ja viimein soittamasta se lakkaa kokonaan, mutt' koskaan suremasta ei voi milloinkaan. Vaiennut on soitto, yö on hiljainen, mutt' menetyksen voitto on niin tuskainen, etten enää koskaan kuule sen soittavan, iloisesti milloinkaan myöskään laulavan. Ja siksi sävel juuri on tuulen suruinen, kun tytär kuoli sen vahva, iloinen. Joskus, jos sen kuulet, soiton vuoriurkujen, niin rauhatonna tuulet käy niitä soittaen. Siksi sanotaankin, kun sävel pauhajaa, ett' menneen soiton kaiku ois jäänyt kuulumaan.